

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně K.N.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem v Praze, Opletalova 25*, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. prosince 2013 č.j. MV-44833-5/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 28.2.2013, čj. OAM-73858-9/DP-2012, kterým správní orgán I. stupně neprodloužil žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j), věty druhé, zák. č. 362/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný správní orgán rozhodl o odvolání žalobkyně proti výše uvedenému rozhodnutí, její odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel ze zjištění, že žalobkyně dne 21.11.2011 podala

žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, účasti v právnické osobě. V rámci vedeného řízení správní orgán zjistil, že žalobkyni byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě od 7.1.2011 do 6.1.2013. Správní orgán dále vycházel z údajů, které vypověděla žalobkyně jako žadatelka ve své výpovědi dne 13.2.2013, kde uváděla, že po dobu platnosti posledně povoleného dlouhodobého pobytu na území ČR nemohla pobývat ze zdravotních důvodů. V období od 7.1.2011 do 6.1.2013 pobývala na území ČR asi měsíc a zbytek času trávila v Rusku. Měla virózu. V době, kdy žalobkyně nebyla na území ČR, se o chod společnosti staral její další jednatel. Společnost však fungovala a dále pronajímala prostory v nemovitosti. Správní orgán dále uváděl, že žalobkyně ke své žádosti předložila cestovní doklad s dobou platnosti od 28.8.2012, který tím nemohl být použit jako důkaz pro ověření doby pobytu na území ČR. Proto správní orgán vyšel z obsahu výpovědi žalobkyně, ze kterého vyplynulo, že dlouhodobý pobyt využívala pouze formálně. Přestože žalobkyně své tvrzení o své nemoci nedoložila žádným listinným důkazem, vyšel správní orgán opět z její výpovědi, kde uváděla, že od léta 2012 již je zdravá a proto posuzoval její pobyt na území ČR za období od srpna 2012 až do konce povoleného dlouhodobého pobytu, tj. do 6.1.2013. Z platného cestovního pasu správní orgán zjistil, že ani v době, kdy již neexistovala překážka pro dlouhodobý pobyt na území ČR a dlouhodobý pobyt mohla žalobkyně plně využívat, na území ČR dlouhodobě nepobývala a území ČR navštívila pouze jednou na dobu 6 dnů od 20.11.2012 do 25.11.2012, jak vyplývá z otisku přechodových razítek v cestovním dokladu. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně v rámci platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, v době povoleného dlouhodobého pobytu od 7.1.2011 do 6.1.2013 pobývala maximálně po dobu 1 měsíce, jak žalobkyně sama uváděla. Dlouhodobý pobyt byl přitom povolen za předpokladu, že hodlá pobývat na území ČR po dobu delší než 6 měsíců. Z jednání žalobkyně vyplývá pouze formálnost povoleného dlouhodobého pobytu bez jeho faktické konzumace, což není cílem zákona o pobytu cizinců. Cizinci se podle tohoto zákona povolí pobyt za splnění zákonných podmínek ke splnění účelu pobytu, pokud tento pobyt cizinec nevyužívá, pak je v souladu se smyslem zákona o pobytu cizinců, pobyt cizinci zrušit a nenechat cizincům účelové povolení k dlouhodobému pobytu. Smyslem každého pobytového oprávnění je skutečnost, že účel povoleného pobytu vyžaduje osobní přítomnost cizince na území České republiky. Správní orgán dále konstatoval, že k občasným návštěvám na území ČR, tak jak žalobkyně na území ČR pobývala po dobu svého posledního povoleného dlouhodobého pobytu, lze další pobyt na území České republiky realizovat formou krátkodobých víz. Vzhledem k tomu, že žalobkyně využívala povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR vydané s platností na 2 roky pouze formálně a nesplnila jednu z podmínek uvedených v § 42 odst. 1 zák. o pobytu cizinců, byla tato skutečnost shledána jako závažná překážka pobytu cizince na území ČR podle § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán dále konstatoval, že ve smyslu § 37 odst. 2 zák. o pobytu cizinců ministerstvo pobyt zruší, popřípadě neprodlouží, pokud toto rozhodnutí bude přiměřené zejména z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života. V rámci vedeného šetření bylo zjištěno, že na území České republiky nemá povolen dlouhodobý ani trvalý pobyt žádný z rodinných příslušníků žalobkyně. Sama žalobkyně ve výpovědi uvedla, že má pouze bratra a ten žije na území Ruské federace. V případě neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak nedojde k rozdělení rodiny, kdy rodinný život bude moci být naplňován na území Ruské federace. Převážnou část doby, kdy žalobkyně měla v České

republiky povolený dlouhodobý pobyt, trávila na území domovského státu. Z této situace je zjevné, že vztah k domovskému státu nebyl narušen a nic nebrání objektivnímu návratu žalobkyně na území Ruské federace. Na území ČR má žalobkyně povolen dlouhodobý pobyt od května 2007 a nejedná se proto o dobu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu. Z výpovědi samotné žalobkyně vyplynulo, že ani pro chod obchodní společnosti není třeba její dlouhodobé přítomnosti na území České republiky. Z těchto důvodů správní orgán nepovažoval rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.

O odvolání podaném žalobkyní vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodoval žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uváděl, že se neztotožňuje s tvrzením obsaženým v odvolání, že ve věci byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgán I. stupně za tímto účelem provedl výslech žalobkyně jako žadatelky a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že k údajům, které žalobkyně ve výpovědi uvedla, bylo přihlédnuto a doba skutečného pobytu žalobkyně na území České republiky byla počítána od léta roku 2012, to znamená od doby platnosti jejího nového cestovního dokladu. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutečnou délku doby nemoci žalobkyně, která podle doloženého lékařského posudku měla skončit až v listopadu roku 2012. Z protokolu o výslechu žalobkyně vyplývá, že její nemoc odezněla již ke konci léta roku 2012 a do doby jejího výslechu dne 13.2.2013 se znovu neprojevila. Správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu se zákonem, když výslech účastnice vzal za průkazný a použil ho jako důkaz v rámci svého rozhodování. Skutečnost, že lékařské potvrzení předložila žalobkyně až v rámci odvolacího řízení, nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Naopak s ohledem na zásadu koncentrace řízení obsaženou v § 82 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu, k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Z tohoto důvodu k této listině nelze přihlédnout. Žalovaný dále uváděl, že účast žalobkyně v obchodní společnosti svým charakterem nenaplnňuje účel dlouhodobého pobytu, jak je zřejmé s ohledem na krátkou dobu faktického pobytu žalobkyně na území České republiky a na to, že společnost lze řídit i ze zahraničí. Navíc žalobkyně sama ve své výpovědi uvedla, že společnost po dobu její nepřítomnosti na území ČR fungovala, stále pronajímala nemovitosti a po dobu nepřítomnosti žalobkyně v ČR se o chod společnosti staral další její jednatel. Z těchto skutečností vyplývá formálnost plnění účelu pobytu a není tím potřeba udělovat žalobkyni za účelem řízení této společnosti dlouhodobý pobyt, jelikož lze společnost řídit i bez povolení k dlouhodobému pobytu např. prostřednictvím krátkodobých víz. Tyto skutečnosti byly zřetelně vyjádřeny v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nelze souhlasit s argumentací žalobkyně, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 68 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu.

K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně žalovaný konstatoval, že podle zjištění správních orgánů, žalobkyně nemá na území České republiky ke dni vydání rozhodnutí žádné rodinné příslušníky, což sama potvrdila v protokolu o výslechu. Žalobkyně má pouze bratra, který žije na území Ruské federace. Žalobkyně v rámci posledního povoleného pobytu pobývala na území ČR v souhrnu pouze pár dní a zbylou část této doby pobytu trávila na území Ruské federace. Vazby

s domovskou zemí proto nemohly být zpřetrhány. Žalovaný se ztotožnil s právními závěry správního orgánu I. stupně o tom, že vydaným rozhodnutím nemůže být tak zasaženo do rodinného a soukromého života žalobkyně.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, ve které úvodem konstatoval, že žalovaný správní orgán porušil své povinnosti odvolacího orgánu a jeho rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňové je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a porušují tak ust. § 2 odst. 3, 4 a § 4 odst. 1 a 4 správního řádu. Žalobce tvrdil, že výroková část prvoinstančního rozhodnutí není dostatečně určitá, což ve svém důsledku způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti odkázal na ust. § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého ve výrokové části se uvádí řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo postupováno a označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Ve výrokové části přitom zcela chybí definice jednání, resp. pochybení, které je žalobci vytýkáno a na jehož základě byla žádost zamítnuta. V ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců je obsaženo několik možností, pro které je možno neprodloužit povolení k pobytu a správní orgán rozhodnutí nespecifikoval, na základě které z těchto podmínek nebylo povolení prodlouženo. Takové rozhodnutí je nutno považovat za nedostatečně určité a tedy nezákonné. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí i z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žádost o prodloužení platnosti k povolení k pobytu žalobce byla zamítnuta proto, že správní orgán I. stupně spatřoval ve skutečnosti, že žalobce nepobývá po celou dobu povoleného pobytu na území České republiky za závažnou překážku dalšího pobytu.

Žalobce dále tvrdil, že pouze skutečnost, že se žalobkyně zdržuje na území České republiky pouze omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po níž má pobyt povolen, nemůže být důvodem pro neprodloužení jejího pobytového oprávnění. Stejně tak žalobce tvrdil, že nelze souhlasit s výkladem, podle kterého je nutno pobývat na území republiky alespoň převážnou dobu pobytového oprávnění. Správní orgán tuto dobu používá tak, že je vztažena čistě k matematickému vyjádření a používá se jako synonymum pro termín nadpoloviční. Plnění účelu pobytu nelze přitom spojovat s pobytem po určitou dobu. Účastník je schopen svou firmu řídit, aniž by musel po celou dobu být přítomen na území České republiky, avšak nemůže tak činit, aniž by měl povolen dlouhodobý pobyt a mohl reagovat na nepředvídatelné situace a být v tomto ohledu schopen operativně řešit nenadále situace. U účastníka řízení, který má povolen pobyt za účelem podnikání, by primárním kritériem mělo být, zda se skutečně na území věnuje podnikání, zda vede svou společnost, která plní svůj účel a nikoliv, aby zde trávil veškerý svůj čas na území republiky. Ačkoliv žádost o povolení k pobytu podává ten, kdo chce pobývat na území déle než 6 měsíců, pak to ještě neznamená, že je povinen pobývat na území dobu, která tuto dobu převyšuje. Žalobkyně samozřejmě chce pobývat na území po dobu delší než 6 měsíců, proto žádost také podává a skutečnost, že část doby tráví mimo území republiky, na tomto stavu nic nemění. Vyvozování jiných závěrů

v této otázce je podle žalobkyně v rozporu nejen se zákonem, ale rovněž s ústavním pořádkem. Článek 14 Listiny základních práv a svobod přitom výslovně stanoví, že svoboda pohybu a pobytu je zaručena a každý, kdo se oprávněně zdržuje na území České a Slovenské federativní republiky má právo svobodně je opustit. Žalobce dále tvrdil, že žalovaný správní orgán se nevypořádal s námitkami, které uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Takový postup je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobou napadené rozhodnutí je v části svého odvolání kusé a schématické, aniž by byly hodnověrně vyvráceny odvolací námitky. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno jak ust. § 37 odst. 2 písm. b), tak ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců. Je zjevné, že rozhodnutí obsahuje dva důvody pro zrušení povolení k pobytu, přičemž žádný z nich není řádně odůvodněn. Rozhodnutí je v tomto pohledu nejednoznačné a neurčité. Žalobkyni nebylo jednoznačně vyloženo, jaký je vlastně zákonný důvod pro neprodloužení povolení. Rozhodnutí správních orgánů je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Žalobkyně tvrdila, že správní orgány zcela nezákonně posoudily otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jejího soukromého a rodinného života. V odůvodnění rozhodnutí se konstatuje, že na území České republiky mají povolen pobyt prakticky všichni rodinní příslušníci žalobkyně a i přes to, bylo správními orgány uvedeno, že v případě neprodloužení pobytu nebude mít vliv na soukromý a rodinný život žadatele. Tyto skutečnosti si logicky odporují a rozhodnutí v této části se stává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Na základě těchto tvrzení žalobce navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobce požádal o náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě označila za nedůvodné výtky, které mířily na porušení § 68 odst. 3, § 3, § 2 odst. 3, 4 a § 4 odst. 1 a 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu. K porušení ust. § 68 odst. 2 správního řádu žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně výrok svého rozhodnutí řádně specifikoval a v odůvodnění dostatečně uvedl, v čem spatřoval naplnění závažné překážky pobytu žalobkyně na území podle § 56 odst. 1 písm. j). Z toho důvodu nedošlo k porušení § 68 odst. 2 správního řádu. Tvrzení žalobkyně o hodnocení závažné překážky pobytu ve vztahu k době jejího pobývání na území republiky žalovaná uváděla, že smyslem udělování povolení k dlouhodobému pobytu je faktický pobyt cizince na území. K otázce účelu pobytu žalobkyně na území České republiky žalovaná uváděla, že žalobkyně na území České republiky fakticky nepodnikala, neboť za ní funkci jednatele plnil druhý jednatel. Účel pobytu tedy nebyl plněn. Daným postupem podle žalované nedochází bránění žalobkyni ve svobodném pohybu ve smyslu článku 14 Listiny základních práv a svobod, avšak smyslem zákona o pobytu cizinců je, aby prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo podloženo dlouhodobým plněním účelu pobytu na území České republiky. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu nevypořádání se s odvolacími výtkami žalovaná uváděla, že rozhodnutí neshledává nepřezkoumatelným a odkázala na str. 3, 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde jsou dostatečně specifikovány důvody zamítnutí odvolání žalobkyně i vypořádání se s námitkami. K otázce přiměřenosti rozhodnutí žalobkyně uváděla, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5 vyplývá, že žalobkyně špatně uvedla, že podle správního orgánu má na území rodinné příslušníky. Jak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v rozhodnutí žalované je konstatováno, že žalobkyně rodinné

příslušníky na území České republiky nemá. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

IV.

Projednání žaloby před krajským soudem

V průběhu jednání před krajským soudem žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce konstatovala, že v daném případě je odlišná situace na straně žalobkyně, které v dalším pobytu na území České republiky bránilo její onemocnění. S použitím stejné argumentace obsažené v projednávané žalobě navrhla, aby žalobě bylo vyhověno a aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Podle § 44a odst. 3 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 cit. zákona dobu pobytu na území na vízu k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) cit. zákona ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žalobce v žalobě tvrdil, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečně určitá zejména proto, že v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu

cizinců je obsaženo několik možností a správní orgán nedostatečně specifikoval ty důvody, pro které nebylo povolení k dlouhodobému pobytu žalobci prodlouženo. Vzhledem k tomu, že na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na rozhodnutí žalovaného je nutno pohlížet jako na jeden celek, posuzoval krajský soud tvrzený důvod nezákonnosti i ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Shledal, že tato uplatněná žalobní výtky není důvodná, neboť z výrokové části předmětného rozhodnutí je zjevně patrné, že neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobci bylo kromě jiného podloženo ust. § 56 odst. 1 písm. j) *věty druhé* zákona o pobytu cizinců. Právě citovaná věta druhá § 56 odst. 1 písm. j) předmětného zákona uvádí, že dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže je zjištěna *jiná závažná překážka pobytu cizince na území ČR*. Tato specifikace důvodů pro neudělení dlouhodobého víza je dostatečně přesná a nemůže způsobovat nesrozumitelnost vydaného rozhodnutí správního orgánu.

Při posuzování zákonnosti aplikace ust. § 56 odst. 1 písm. j), a to otázky existence závažné překážky bránící žalobkyni v prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu krajský soud vycházel z nesporných zjištění, která byla učiněna ve správním řízení. Z nich je patrné, že žalobkyně měla povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky pro období od 7.1.2011 do 6.11.2013. Účelem dlouhodobého pobytu byla účast žalobkyně v právnické osobě v pozici jednatelky obchodní firmy Greene Rezidence s.r.o. se sídlem v Karlových Varech, Tylova 2108. Předmětem podnikání této obchodní firmy je výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a předmětem činnosti je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných, než základních služeb zajišťující řádný provoz nemovitosti, bytů a nebytových prostor. Statutárním orgánem obchodní firmy jsou tři jednatelé, a to V.K., N.K. – žalobkyně a E.T. Za společnost jedná a podepisuje každý z jednatelů samostatně. Žalobkyně v průběhu vedeného řízení předložila k důkazu svůj cestovní doklad platný od 28.8.2012. Z tohoto důvodu podle krajského soudu správní orgán I. stupně i žalovaný správně hodnotili skutečnosti z tohoto cestovního dokladu plynoucí a to dobu pobytu žalobkyně na území ČR, ve vazbě na období od 28.8.2012, tj. od doby jeho platnosti do 6.1.2013, kdy končila platnost posledního povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu. Z tohoto cestovního dokladu vyplynulo, že ve sledovaném období žalobkyně na území České republiky pobývala 6 dní. Žalovaný přijal vysvětlení žalobkyně o důvodech, proč na území České republiky nepobývala více dnů v průběhu roku 2011 až do srpna roku 2012, kdy podle svého tvrzení, následně doloženého potvrzením Uzavřené akciové společnosti Poliklinika DSK-1 v Moskvě, se podrobovala v tomto zdravotnickém zařízení pravidelné léčbě, kdy její zdravotní potíže byly kontraindikací delší cesty. Žalovaný a ani správní orgán I. stupně neučinili žádné právně relevantní závěry ve vztahu k tomuto období a posuzování otázky, zda účel povoleného dlouhodobého pobytu žalobkyně je naplňován, hodnotili ve vazbě na období od 28.8.2012, kdy žalobkyni nastala platnost jejího cestovního dokladu do 6.1.2013, kdy žalobkyni končila platnost povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto období na území České republiky žalobkyně skutečně pobývala pouze 6 dnů.

Krajský soud vycházel ze zjištění, že předmětem řízení před správním orgánem byla žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání formou účasti v právnické osobě a dospěl k závěru, že při posuzování otázky, zda účel dlouhodobého pobytu je, či není v případě žalobkyně naplňován, není jedinou hodnocenou skutečností faktická délka pobytu žalobkyně na území ČR, ale další skutečnosti

právně významnou je posouzení materiálních znaků, to v daném případě znamená, posouzení otázky, zda vůbec a do jaké míry se žalobkyně podílela na chodu obchodní firmy, jejíž je jednatelkou. Pokud žalobkyně žádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a to formou účasti v konkrétní právnické osobě, bylo ve smyslu § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu její povinností označit důkazy na podporu svých tvrzení. Navržené důkazy by měly směřovat k prokázání, že žalobkyně z pozice jednatelky obchodní firmy činila právní úkony jménem této obchodní firmy, byla účastna obchodních jednání, vyjednávala obchodní transakce, či jakoukoliv jinou formou naplňovala předmět činnosti v právnické osobě a plnila povinnosti jednatele obchodní firmy. Nehledě na to, že žalobkyně na území České republiky v inkriminované období pobývala skutečně pouze 6 dní, navíc v průběhu řízení před správním orgánem, a to ani prostřednictvím své účastnické výpovědi, ani předložením jiných listinných důkazů, nenabídla jediný důkaz, který by prokazoval, že účel jejího dlouhodobého pobytu je naplňován, že podnikatelskou činnost vykonává fakticky a že není pouhou držitelkou oprávnění podnikat (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, dostupný na www.nssoud.cz) Správní orgán I. stupně i žalovaný učiněným závěrem o tom, že účel dlouhodobého pobytu žalobkyně nebyl po dobu posledního povoleného dlouhodobého pobytu naplňován, což zakládá existenci závažné překážky pobytu cizince na území, se nedostaly do rozporu s ust. § 56 odst. 1 písm. j), věta druhá, ve vazbě na § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zák. o pobytu cizinců. Žalobní výtky mířící na porušení těchto ustanovení nebyla krajským soudem shledána důvodnou.

Při posuzování důvodnosti žalobní výtky mířící na porušení ust. § 174a zák. o pobytu cizinců, vycházel krajský soud z vlastních údajů žalobkyně, které přednesla v účastnické výpovědi, ze kterých bylo doloženo, že žádný z rodinných příslušníků žalobkyně nemá na území České republiky povolen dlouhodobý, ani trvalý pobyt a její bratr žije na území Ruské federace. Ve světle tohoto tvrzení žalobkyně se stává zjevně nedůvodnou její žalobní výtky stojící na tvrzení, že žalovaný správní orgán nesprávně posuzoval přiměřenost dopadu vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně za přiměřený s odůvodněním, že na území České republiky mají povolen pobyt prakticky všichni rodinní příslušníci žalobkyně. Žalobkyní výtky mířící na porušení § 174a zák. o pobytu cizinců byla shledána krajským soudem zjevně nedůvodnou.

Krajský soud shledal, že pro aplikaci hmotněprávních ustanovení v § 56 odst. 1 písm. j), věta druhá a § 174a zák. o pobytu cizinců, byl zjištěn stav věci způsobem odpovídajícím ust. § 3 správního řádu a žalobou napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění vykazovalo veškeré náležitosti plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu. V průběhu řízení nedošlo k porušení základních zásad ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, zásady užitečnosti a vstřícnosti veřejné správy a zásady korektnosti průběhu správního řízení, plynoucích z ust. § 2 odst. 3, 4 a § 4 odst. 1 a odst. 4 správního řádu, které by mohly mít při aplikaci výše citovaných hmotněprávních ustanovení vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobní body mířící na porušení uvedených hmotněprávních i procesních ustanovení nebyly shledány nedůvodnými.

Z těchto důvodů krajský soud postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a žádnému z účastníků řízení nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, neboť strana žalovaná, která dosáhla v řízení úspěchu, náhradu nákladů řízení nežádala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 16. května 2014

**JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková